מונולוג של אורי מלמיליאן

איך לא אזכור את הפעם הראשונה ששיחקתי בבית"ר (ירושלים)? הייתי אז בן 10, אולי — 11. היינו משחקים ככה בשכונה.

המאמן של קבוצת־הילדים של בי־ת"ר בחר בכמה ילדים.

אני זוכר את הרגע שהוא בחר אותי, בטח זוכר, מפני שבתוך־תוכי ידעתי שיום אחד זה יגיע. תמיד־תמיד רציתי להיות כדורגלן!

מדוע רציתי? מפני שאהבתי את המישחק הזה. קשה לי להסביר: אם את לא בתוכו — קשה לך לתפוס מבחוץ.

חשבון נפש עם דפנה ברק

אני אומר לך: זה פורקן!

לא רק המתח במישחק. זה פורקן גופני.

גם באימון אני מתפרק. כשמגיעה הפגרה אני מרגיש אחרי שבוע־שבו־עיים: "די, נמאס לי!"

אני יודע שלכדורגלן יש בארץ תדמית של אדם לא־משכיל. אם נשווה בין הכדורגל לבין הכדורסל: הכדור־סלנים מעריכים את עצמם יותר מאשר מעריכים את עצמם שחקני־הכדורגל. אני קורא לפעמים בעיתונים איך שח־קני־כדורגל מבזים זה את זה ומשמ־צים.

אני אומר לך: אני מתבייש!

חוץ מזה, שחקני־כדורסל מתאמנים בערבים. זה נותן להם להתפתח יותר מאשר לנו. אנחנו מתאמנים בבוקר, בצהריים. כדורגל — זה מישחק אחר. אבל לי הדימוי הנחות הזה לא מפריע.

"בבית"ר הכל היה בנוי עלי. זה נמאס לי!"

לך זה בטח נראה כאילו רצים לפה, רצים לשם. אם את לא ממש אוהבת את זה, אז את בטח חושבת לך: "מה פתאום הם רצים בגשם, בקור?"

אלי דסה, העולם הזה

מלמיליאן בעת הראיון
"אין לי שום חלום להמשיך ללמוד פעם..."

● לימודים: "גמרתי רק בית־ספר יסודי..."

ר ציתי להיות תלמיד טוב. בכדר־רגל... הייתי מרגיש נהדר בכיתה ד', כששיחקתי עם שחקנים מכיתה ח'.

גמרתי רק בית־ספר יסודי. מה קרה? לא קרה שום־דבר. בחרתי במיקצוע ושמו כדורגל.

עוד כשהייתי בכיתה ו' ידעתי שלא אמשיך ללמוד. ההורים דווקא ניסו ללחוץ עלי להמשיך ללמוד, אבל ידעו שבחרתי בכדורגל, ואין מה לעשות. הם נורא מאוכזבים מזה. הם רצו שאלמד תורה, אהיה תלמיד־חכם. אבל כדורגל?

לא, אני לא מתחרט על־כך שלא המשכתי ללמוד.

אם אני מרגיש לפעמים שחסר לי משהו? לכל בן־אדם חסר משהו. אני לא יודע על שאר השחקנים בבית"ר, אם למדו, כמה גמרו. לא יודע. זה בכלל לא נושא שמדברים עליו אצלנו.

אין לי שום חלום להמשיך ללמוד פעם. יכולתי לשקר לך ולנסות להר־שים אותך, אבל באמת אין לי תוכניות כאלה.

● דת: "זה נורא בשביל ההורים שלי!"

אני בא ממישפחה דתית־דתית־דתית. אנחנו שומרים שבת, שומ־רים על כשרות.

אני אמנם רק מניח תפילין כל בוקר, אבל אבא שלי מתפלל בצהריים ובערב. הבעייה היא שאני משחק כדורגל בשבת — זהו חילול־שבת! בהתחלה, כשהייתי קטן, היתה עם זה בעייה. הייתי בורח להורים שלי מאחורי הגב.

זה נורא בשבילם, העניין הזה. עד עצם היום הזה, הם אומרים לי: "די כבר, תפסיק עם זה!"

כמה שזה יישמע לך מוזר, אם אני משחק בירושלים בשבת — אני מקפיד לישון במלון פלאז'ה בערב־שבת. המ־לון קרוב למיגרש, ואני הולך ברגל למישחק. אם מדובר במישחק־חוץ? אני נוסע בשבת, מה לעשות.

כל האחים והאחיות שלי דתיים, אבל פרט לקטע הכדורגל אני דתי כמותם. ההורים שלי לא ראו אותי משחק במיגרש. יצא להם לראות אותי משחק רק בטלוויזיה, בשידורי־הספורט במוצאי־שבת.

אבא שלי בכלל לא אוהב כדורגל. רק שני האחים שלי חובבים.

● נשים: "... אבל אני גר עם ההורים..."

ר ש, יש, לא חסר. זה לא יעזור. אני מוכר. זה פותח דלתות.

אבל מה? אם תכתבי על זה שיש לי חברה — אולי זה ייפסק?

אם יש לי? כולם יודעים שאני בחור סולידי, שלא מדבר על זה.

אני יוצא עם מישהי, לא מפורסמת, תודש, חודש־וחצי.

כן, אני בן 32 ועדיין לא התחתנתי. יש לי אמנם דירה, אבל אני גר עם ההורים.

למה? זה הכיף של המישפחה.

היינו תישעה ילדים בבית. עכשיו נשארנו שניים. השאר התחתנו. אני נהנה לגור בבית.

תתונה? איזו אמא לא לוחצת על הבן שלה שיתחתן עם האשה הנכונה, שיהיה לו טוב?

עד עצם היום הזה לא עמדתי על סף־התונה, ואצלי "סף־התונה" זה לה־גיע לרבנות.

התאהבתי? מי לא? למה לא? אבל זה לא הגיע לזה.

לעולם אי־אפשר לדעת. כשזה בא — אז זה בא.

● המעבר מבית"ר ירושלים למכבי תל־אביב:

● מדוע בעצם כולם מתרגי־שים?

העניין הוא ששחקן שגולד בקבוצה וגדל שם 16 שנים — ואלה רק השנים ששיחקתי בקבוצה הבוגרת של בית"ר — עובר לקבוצה אחרת. ועוד עובר מבית"ר! אף־אחד לא האמין שבאמת אעשה ואת. אבל עשו מזה רעש גדול מדי, כזה רעש.

● אני מבינה שבעבר לא ני־תן היה "לקנות" אותך מבי־ת"ר.

נכון, תמיד הייתי שייך לאגודה. אמנם רצו אותי קבוצות אחרות, אבל זאת לא היתה החלטה שלי.

הפעם זה שונה. לפני שלוש שנים חתמתי עם בית"ר על חוזה, שהמעבר משם יהיה תלוי בי. הם (מנהלי הקבוצה) לא חשדו שזה יקרה. אולי הם חשבו לעצמם: "נו, הוא יהיה או בן 32...."

● זהו גיל הנחשב בכדורגל בגיל מתקדם...

את מתכוונת שאני הולך לקראת סוף הקאריירה? בינתיים, אני לא מר־גיש שום־דבר. אני מרגיש טוב.

● לא פוחד קצת לקראת העתיד "בגילך"?

בינתיים — לא. אני מסתכל קדי־מה. אני לא מרגיש שאני מתפקד פחות טוב. אני מרגיש טוב עם עצמי.

● מהו הפחד הגדול ביותר שלך?

יש, יש בי פחד, שיום אחד לא אוכל לתפקד יותר. כלומר: מבחינת כושר גו־פני. אבל זה עוד לא הגיע. יש לי עוד חמש־שש שנים במיגרש.

● יש לך מסלול־קאריירה מתוכנן?

הבעייה היא שאני לא יכול לתכנן את הקאריירה שלי. אני רואה עצמי שחקן־כדורגל עוד כמה שנים. יש לי חוזה עם מכבי תל־אביב לשנתיים הב־אות ו... אני לא מאלה שאוהבים לתכנן. כן, אני ספונטני.

● המעבר למכבי תל־אביב כרוך בשינויי־מגורים?

אני עוד לא יודע במה זה כרוך. אם ארגיש שהנסיעות מקשות עלי — אשן שם (בתל־אביב) פעם־פעמיים בבית־מלון. לא, לא בדירה, אל תשתגעי. בכל מיקרה, אחזור לירושלים.

■ ■ ■

● בית"ר־ירושלים מזוהה עם הליכוד. גם אתה?